

El primer premi 25 d'abril d'ACPV a un col·lectiu caracteritzat per la promoció de la llengua i la cultura de les valencianes i valencians es va concedir a Escola Valenciana. El guardó va ser arreplegat per Alexandra Usó.

La lloa, que podeu llegir a continuació, anà a càrrec d'Agustí Cerdà.

LAUDATIO ESCOLA VALENCIANA

Per Carme Agulló

Va ser a l'estiu de 1922 quan una mestra valenciana, Empar Navarro Giner, va demanar en l'Assemblea de la Nostra Parla que la llengua materna fora llengua d'ensenyament en les escoles, i que tot l'alumnat de magisteri eixira capacitat per impartir valencià i castellà.

Podríem dir que, de manera simbòlica, s'iniciava aleshores un camí, que compleix ara més de 100 anys de lluita per una escola valenciana i en valencià, una escola en *la llengua del poble, la llengua del tio Canya*.

Un camí, aquest, que mai va ser planer, al contrari, ha estat ple de boira, de desviaments, de circumval·lacions i d'obstacles, però en el qual hem tingut la sort i el plaer de no estar a soles. En ell ens hem trobat i hem estat acompanyats per mestres com Carles Salvador, Enric Soler i Godes, Enric Valor, Carme Miquel, Empar Granell, Ferran Zurriaga... i tants altres que en els lluminosos temps republicans, en els foscos de la dictadura franquista, i en els il·lusionants de la transició ens indicaren quin era el camí a seguir.

Temps de lluites que *no van ser sordes, però si constants*. Com oblidar les reivindicacions de l'alumnat de Magisteri que exigia classes de valencià? Com oblidar les i els coordinadors de valencià que, als anys 80, qual *misioners pedagògics* anaven poble per poble, escola per escola, explicant els beneficis de la utilització de la nostra llengua com eina d'aprenentatge? Com oblidar el que va significar

l'aprovació de la llei d'ús i ensenyament del valencià en 1983, la llei sempre inaplicable?

Persones però també institucions. Recordem l'Associació Protectora de l'Ensenyança valenciana, l'Associació de mestres valencians, el Secretariat per l'idioma, el Moviment Cooperatiu d'escola popular...

I així, any darrere any, persones i associacions, comarca a comarca, poble a poble, escola a escola van formar les primeres coordinadores per la defensa i ús del valencià dins i fora de l'escola. Aquestes són els nostres arrels i les llavors que donaren fruit en la federació Escola valenciana, una entitat cívica, que neix des de baix, com un moviment que arreplega un conjunt d'associacions que integren a membres de tota la comunitat educativa, mestres, pares i mares, alumnat... una federació que des de que va ser fundada ha desenvolupat una "actitud decidida i constant per la normalització lingüística", com ens recordava el 23 d'abril la Presidenta de l'IEC.

Normalització lingüística i renovació pedagògica, reflexió teòrica i activisme, elements necessaris per dur a terme una dialèctica que impulsa un moviment constant, una espiral continua que integra teoria i pràctica, i que ens permet avançar i construir el futur.

El moment de la reflexió teòrica, d'anàlisi de la pràctica, de compartir aprenentatges i idees, són els congressos, dels quals Escola ha celebrat sis. En tots ells s'ha reflexionat i s'ha debatut al voltant d'aquells temes d'actualitat on la llengua constitueix un eix fonamental.

Des de 1993 fins 2021 se n'han organitzat sis, que han tractat els temes que, en cada moment, suposaven un repte social: bilingüisme, immersió, plurilingüisme, multiculturalitat, sostenibilitat, noves tecnologies, transformació digital, coeducació, escola inclusiva, la relació imprescindible entre allò local i allò global. S'ha treballat colze a colze amb la Universitat, amb les persones que investiguen al voltant de la llengua i de la renovació pedagògica. Perquè Escola és activisme, però no és a soles activisme. Cal no oblidar mai el treball silent de la investigació i renovació educativa

que ens permet posar els fonaments de l'acció. Gràcies Escola per proporcionar espais de reflexió i debat seré.

Activisme, és clar. A hores d'ara Escola promou la música mitjançant la gira circuit de concerts en valencià i el Feslloc a Benlloc, fomenta el Voluntariat pel valencià, que ajuda a aprendre la nostra llengua a totes les edats de manera amable i propera; premia la expressió i creació literària amb els premis Sambori: 27 anys de concurs de literatura en valencià; potencia la Lliga de debat, el cinema en valencià, ofereix propostes didàctiques, i la tan actual oficina de drets lingüístics, que idealment hauria de ser innecessària.

I, per damunt de tot, les Trobades. Des de 1986 no hem fallat mai. Encara que és el moment més conegut, més *lluïdor*, perquè permet visibilitzar la força de la nostra reivindicació en un dia quan milers de persones es reuneixen en activitats lúdiques voldria reconèixer el treball silent de l'organització de cada Trobada i com és possible pel magnífic treball i la implicació de tots els treballadors d'Escola (gràcies per estar sempre aquí) i del conjunt de membres de la població.

Perquè, més enllà dels mestres i les mestres que organitzen els tallers, estan les persones que dissenyen els cartells i les samarretes, les que, com Paco Muñoz o Dani Miquel, posen la banda sonora a les trobades acompanyades de grups de dolçaines i tabalets, els grups de jubilats que dirigeixen el tràfic, els gegants i els cabuts... i no oblidem l'apassionant moment de la venda de rifes i de samarretes... ai les samarretes, quin patiment: no arriben a hora, les talles no son correctes, enguany el disseny o el color no ens agrada... però rifa a rifa, samarreta a samarreta financem les Trobades, any darrere anys, amb independència de les subvencions que, en temps com els actuals (i d'aquests hem viscut més) no arriben.

Les trobades son l'expressió de l'autèntic esperit d'escola valenciana que ha anat configurant-se i adaptant-se a les necessitats de cada moment gràcies a tots els seus activistes i als equips encapçalats per Josep Chaqués, Carme Miquel, Vicent Romans, Diego Gómez, Vicent Moreno, Natxo Badenes i Alexandra Usó. Cadascú de

vosaltres heu imprès el vostre segell a Escola, gràcies per haver-se atrevit a estar al front, colze a colze amb tots nosaltres, en temps sempre complexes.

El present torna a ser difícil. Continuar la lluita per normalitzar l'ús del valencià en tots els àmbits socials,, en especial l'educatiu, per defensar, protegir i fer créixer el patrimoni cultural i lingüístic valencià, per aconseguir una escola pública de qualitat, renovadora, multilingüe i inclusiva no es fàcil en un moment quan defensar tot això és lluitar contracorrent.

Però mirem el Futur amb esperança: quina és la marca distintiva d' Escola valenciana? Escola valenciana sempre ha estat sinònim d'il·lusió, d'imaginació i de passió. Si estimem i lluitem per la nostra terra i la nostra llengua amb la passió que sempre hem posat seguirem endavant. Passaran governs i consellers botiflers; continuarem eixint al carrer per fer visibles les nostres reivindicacions, tornarem a anar, com hem fet en la darrera campanya contra els intents de repressió del conseller Rovira, explicant, fent pedagogia, escola a escola, poble a poble, comarca a comarca.

Empar Navarro dia que el valencià cal ensenyar-lo amb el cap i el cor: cal didàctica de la llengua atractiva i renovadora, cal reflexionar al voltant de quina és la millor manera d'ensenyar la llengua, cal aprofundir en els models lingüístics i les propostes de renovació pedagògica. L'escola valenciana i en valencià sempre ha estat sinònim d'escola de qualitat, i els seus mestres i les seues mestres sempre han estat *el rent que fa pujar el pa*.

Però cal posar sentiment en la nostra tasca diària, cal continuar sent la *resistent mata de jonc*, que ningú pot separar.

Enhorabona Escola valenciana per aquest guardó ben merescut, i que té un especial valor pel fet de ser atorgat per ACPV, una entitat que comparteix la mateixa lluita, perquè tots plegats, *som la pedra en la barricada, som el poble per construir*.